

Тогава съвѣтниците и другитѣ хора започнахли да размишляватъ, кое ще бѣде това най-мило и най-важно за Римъ, което ще трѣбва да се принесе за жертва на сѣрдитѣ богове.

Въ туй врѣме пристигналъ на конь единъ младежъ *Марко Куртий*, въоруженъ съ най-голѣмото си оръжие, — дошълъ на площада при пропастьта, гдѣто съвѣтниците още размишлявали. Той захваналъ съ високъ гласъ, за да могатъ да го чуятъ всичкитѣ хора, които сж били събрали тамъ. Той казалъ:

„Може ли Римъ да има нѣщо по драгоцѣнно, нѣщо по мило отъ *свѣтлото оръжие и юнашкото сѣрдце*? И азъ мисля, че то е най-драгоцѣнното за насъ; него ще принесемъ жертва на разгнѣвенитѣ богове“.

Като казалъ това, уболъ силно коня си и се хвърлил въ дълбоката пропасть. И *трѣсенето* на земята отъ тогава прѣстанало. Римлянитѣ вѣрвали, че самопожертвуванието на този младежъ умилостивило боговетѣ, спасило и тѣхъ.

Просто и лъжливо е било това вѣрванье. Но свѣта истина е: че тамъ гдѣто нѣма мъжски и юнашки

сѣрдца и хора, които доброволно да се жертвуватъ за общо добро, тамъ *пропастьта* е готова безъ трѣсенето на земята и безъ разгнѣвени богове.

КАКВОТО ПРАЗНИ, ТАКОВА И НАКЛИРА.

(Басня)

ѣлно кошче съ раци било сложено отъ вѣнъ на одърчето. Единъ ракъ отъ